

Eseje / Essays

Příběh o ramadánu, skotské a „Alláhu, který se nedívá...“

A Story about Ramadan, Scotch Whisky and “Allah, who is not watching...”

VÁCLAV SOUKUP

Katedra kulturologie Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, Celetná 20, 110 00 Praha 1

Země, jejichž obyvatelé vyznávají islám, jsou nesmírně rozmanité. Poté co jsem měl možnost poznat různé podoby islámu v severní Africe, na Blízkém východě a v jihovýchodní Asii, jsem se domníval, že mě v muslimských zemích již nic nepřekvapí. Byl to samozřejmě omyl. I antropolog, jak se můžeme dočíst v mnoha učebnicích, může prožít kulturní šok. Já jsem ten svůj prožil v Dubaji, ve Spojených arabských emirátech. Dubaj je ukázkou ekonomické prosperity a důkazem toho, že arabský svět nemusí být synonymem bídy a všudypřítomných obchodníků, kteří turisty nepřetržitě obtěžují. Dubaj je zemí, kde se navzájem snoubí tradiční arabské oděvy s půvabnými orientálními zlatnickými krámkami a působivou moderní i postmoderní architekturou. Dubaj je místem, kde řidiči luxusních aut při pohledu na kráčející evropskou ženu v šortkách neváhají způsobit hromadnou srážku. Poté s úsmě-

vem vystoupí a místo kontroly zničeného designu posledního modelu automobilu Porsche raději teskně hledí za obrysy mizejícího příslibu ženského těla...

Má euforie nad Dubají mě přešla třetí den pobytu. Ze všech stran se rozeznělo jediné slovo – ramadán. Jedná se o devátý měsíc islámského kalendáře, v jehož průběhu se muslimové během dne zříkají jídla, pití, kouření i žvýkání tabáku. Půst je přísně zachováván až do soumraku. Po západu slunce se věřící svolávají k modlitbě, na minaretech se rozsvítí lampy a všichni usednou ke stolu, aby pozřeli první sousto dne. Dodnes vzpomínám na své probuzení do ramadánu. S lehkou nostalgií jsem to ráno kráčel směrem k hotelovému bazénu, v němž jsem předchozí den popíjel na „vodním baru“ skotskou. Čím víc jsem se však přibližoval, tím víc jsem byl zmatený. V průběhu noci totiž nad bazénem vyrostla podivná konstrukce, obalená neprůhlednou bílou gázou. Neváhal jsem a zeptal jsem se procházejícího číšníka: „Co to je?“ Domorodec odpověděl lakonicky: „Ramadán.“ Neskrýváje překvapení i poděšení, ptal jsem se dál: „To už se nesmím ani koupat?“ Domorodec se na mě pobaveně usmál, spiklenecky mrkl k obloze a vše mi vysvětlil: „To jsme vybudovali proto, aby Alláh Evropany ve vodním baru neviděl.“

Postskriptum: Dal jsem si pouze minerálku aneb „Jsi li v Římě, chovej se jako Říman...“

Kontakt: PhDr. Václav Soukup, CSc., Katedra kulturologie Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, Celetná 20, 110 00 Praha 1, e-mail: Vaclav.Soukup@ff.cuni.cz.